

Δεν τελειώσαμε...

Στις 6/12/08 τρεις πυροβολισμοί ακούστηκαν στα Εξάρχεια. Ο μπάτσος Κορκονέας πυροβόλησε εν ψυχρώ και άνευ αφορμής τον 15χρονο μαθητή Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο. Η δολοφονία γι' αυτόν ήταν μια εύκολη υπόθεση, τόσο εύκολη που αποχώρησε από το σημείο με ήρεμο και σταθερό βήμα. Εδώ και χρόνια, βρίσκεται σε εξέλιξη ένα σχέδιο υλικής και ιδεολογικής όξυνσης του ανταγωνισμού από τη μεριά των αφεντικών και των υστερικών υποστηρικτών τους? το κωδικό όνομα αυτού: Στρατιωτικοποίηση της καθημερινής ζωής, φασισμός.

Ο εν λόγω μπάτσος δεν ήταν μόνος, είχε κι άλλους μαζί του. Είχε όλους τους μπάτσους και τους κάθε είδους ένστολους που έχουν κατακλύσει τους δρόμους, τις γειτονιές, τις πλατείες και τα σύνορα καθιερώνοντας μια μόνιμη βία. Αλλά και όλους όσοι ουρλιάζουν μπροστά στην τηλεόραση, με το δάκτυλο στο τηλέφωνο για να καλέσουν την αστυνομία. Τους φιλήσυχους πολίτες, δηλαδή, που κοιτάνε τη δουλειά τους και την πάρτη τους. Τους μικροαστούς που απαιτούν πιο πολλούς ένστολους για να προστατεύουν την περιουσία τους. Γιατί δεν είναι μόνο οι κάμερες, οι νάρκες, οι εξοπλισμοί και τα αυτόματα των φρουρών στις γωνίες. Είναι οι ίδιες οι κοινωνικές σχέσεις που οργανώνουν την κανονικότητά τους με όρους στρατοπέδου. Ο μπάτσος, τέλος, δεν ήταν μόνος γιατί είχε μαζί του και όλους τους φασίστες (ενεργά μέλη οργανώσεων και μη) που κλιμακώνουν τη βία όλο και πιο κυνικά, όλο και πιο απροκάλυπτα.

Η βία ήταν και είναι μόνιμη, διάχυτη, επιταχυνόμενη. Η βία ήταν και είναι ταξική. Αυτή η βία ξεκινάει από τα μακεδονικά συλλαλητήρια, την εθνική ανάταση των Euro και των Ολυμπιακών για να καταλήξει στον έλεγχο, την υποτίμηση και την εκμετάλλευση των μεταναστών. Αυτή η βία πηγάζει από τα ουρλιαχτά για τον αφανισμό όποιου δεν έχει δύο δόσεις για 'μουράτο αυτοκίνητο', όποιου δεν ταιριάζει στα lifestyle πρότυπα και φτάνει μέχρι τα χρέη και το ατελείωτο κυνήγι καταναλωτικών ονείρων. Μέρος αυτής της βίας ήταν και ο μπάτσος Κορκονέας.

Το ξέρουμε καλά ότι ο νεκρός δεν είναι μόνο στα Εξάρχεια. Είναι και στο Μεταγωγών της Πέτρου Ράλλη, στα σύνορα, στο Αιγαίο, στη Μανωλάδα, στο λιμάνι της Πάτρας, στα γιαπιά, στα χωράφια, στα κωλόμπαρα, στα εργατικά ατυχήματα, στην πρέζα. Ο θάνατος έχει γεμίσει πια την κανονικότητα του καπιταλισμού? είναι η κανονικότητα του καπιταλισμού και έχει ανάγκη από δολοφόνους. Με τον θάνατο του Αλέξανδρου, για τον οποίο τόσα επίσημα κροκοδείλια δάκρυα χύνονται, νομιμοποιείται το δίκαιο του θανάτου όλων μας. Καμία λοιπόν έκπληξη δεν προκλήθηκε στο άκουσμα της δολοφονίας στα Εξάρχεια, πέρα από το ότι τελικά συνέβη κι αυτό.

Η δολοφονία ήταν μόνο η αφορμή για την έκρηξη των χιλιάδων καταπιεσμένων. Ποιος, άλλωστε, αρχίζει τις εκπώσεις όταν έχει να απαντήσει στο 'πόσο πάει το τομάρι του'; Ποιος από εμάς θα λυπηθεί με την, έστω και αποσπασματική, εμφάνιση του ταξικού ανταγωνισμού των από κάτω; Όσα έγιναν δεν ήταν παρά η μικρή επιστροφή ενός μεριδίου από τη διάχυτη κοινωνική βία πίσω στους δημιουργούς της. Και λίγα ήταν. Κι ας μας έπρηξε η αριστερά με τις μηντιακές κρατικές πιρουέτες, με την εμφανή ανυπομονησία της να φτάσει η ώρα του ταμείου στη μορφή της κάλπης. Κι ας μας έπρηξαν τα κανάλια με τις μελό ανταποκρίσεις τους και την ομόφωνη "καταδική της βίας από όπου κι αν προέρχεται", ενώ έσκαβαν έναν μεγάλο λάκκο που να μας χωράει όλους. Κι ας μας έπρηξαν με τον πόνο του μαγαζάτορα με τη σπασμένη βιτρίνα. (Πόσο τέλος πάντων κοστίζει μια βιτρίνα; Έχει γίνει ποτέ πρωτοσέλιδο πως στην τάδε δουλειά δεν έδωσαν το δώρο Χριστουγέννων; Και πόσο 'μαγαζάτορας' είναι ο τραπεζίτης ή ο ιδιοκτήτης του 4όροφου πολυκαταστήματος;) Ο μικρομαγαζάτορας και ο πόνος του δεν είναι τίποτε άλλο από ένα σύμβολο. Η συγκεκριμένη φιγούρα με τη θρυμματισμένη βιτρίνα και το απούλητο (από την κρίση, ε;) εμπόρευμα που κραυγάζει για περισσότερη αστυνομία θα πάρει αξία τη θέση της δίπλα στον λαδέμπορα της Κατοχής και τον περιπτερά της Χούντας. Για την ντουντούκα του μικροαστισμού, λοιπόν, και τον κρυφό ψιθυριστή του κράτους, για όλα εκείνα τα έντυπα και ηλεκτρονικά κοράκια που ξαναέδειξαν τα νύχια τους, φυλάμε τις καλύτερες διαθέσεις.

Την ώρα που τους δρόμους πλημμυρίζει η καταστροφική δύναμη όλων των παρανοημένων από αυτή τη ζωή που εκρήγνυνται με πάταγο, θα θέλαμε να αναφερθούμε ιδιαίτερα στη δράση των μαθητών, η οποία από την αρχή ως το τέλος παρέμεινε τόσο εύστοχη όσο κανενός άλλου. Στο κάτω κάτω, μέσα στη βιομηχανία συνειδήσεων που λέγεται σχολείο, αποτελεί και το κράτος αφεντικό τους. Γι' αυτό προχώρησαν σε καταλήψεις, διαδηλώσεις, συλλογικά χτυπήματα σε τμήματα? με άλλα λόγια σε σαμποτάζ στην εκπαίδευση του προλεταριάτου. Και πολύ καλά έκαναν.

Εξέγερση; Ίσως. Ίσως να πρόκειται και για το ξέσπασμα μιας κοινωνίας που κουβάλαγε όλους τους προηγούμενους μύθους και διαχωρισμούς, αλλά και την κρυφή ταυτότητα του καταπιεσμένου. Μέσα από την παρανοϊκή βία των τρελαμένων προλεταρίων αυτού του κόσμου περιμένουμε να ανθίσει η συνείδηση.

**Η ζωή αναπνέει στον δρόμο.
Μπάτσοι Γουρούνια Δολοφόνοι.
Λευτεριά στους συλληφθέντες.**

Το σχιζό ν. 9 τυπώθηκε στις αρχές Δεκεμβρη και γι αυτό δεν περιλαμβάνει τίποτα σχετικό με τη δολοφονία στα Εξάρχεια. Το ένθετο κείμενο αποτελεί μια πρώτη προσέγγιση των γεγονότων που μας προσπέρασαν και χρονικά.

